

udvide forbrugerbegrebet, således at dette foruden privatpersoner omfattede mindre erhvervsdrivende. Resultatet af overvejelserne er blevet, at spørgsmålet må besvares benægtende. For det første ville det ikke være rigtigt generelt at sidestille mindre erhvervsdrivende med private. Dette kunne efter justitsministeriets opfattelse kun komme på tale i relation til visse af lovforslagets regler. For det andet har man som anført i bemærkningerne ikke fundet det muligt at foretage en holdbar afgrænsning af begrebet »mindre erhvervsdrivende«.

Spørgsmål:

»Ministeren bedes kommentere de sidste 4 afsnit i skrivelsen fra Butikshandelens Fællesråd og herunder oplyse, om han kan tiltræde det skitserede eller et tilsvarende ændringsforslag.«

Svar:

Lovforslagets § 5, stk. 1, lyder således:

»Er en aftale om køb af vare indgået under et møde med den erhvervsdrivende uden for dennes faste forretningssted, eller har forbrugeren under tilsvarende omstændigheder afgivet tilbud, kan forbrugeren træde tilbage fra aftalen eller tilbudet i overensstemmelse med §§ 6-9 (fortrydelsesret).«

Der vil således efter forslaget være fortrydelsesret ved alle køb, hvor forbrugeren er blevet retligt bundet ved afgivelse af tilbud eller accept under et personligt møde med den erhvervsdrivende uden for dennes faste forretningssted, uanset om mødet er kommet i stand efter anmodning fra forbrugeren, herunder i forbindelse med forbrugeren personlige henvendelse på den erhvervsdrivendes forretningssted.

Baggrunden for lovforslagets regel er den opfattelse, at der også i tilfælde, hvor mødet finder sted efter anmodning fra forbrugeren, er et særligt behov for fortrydelsesret set i forhold til den almindelige situation, hvor aftalen indgås på den erhvervsdrivendes forretningssted. Finder mødet på forbrugeren bopæl f. eks. sted med henblik på demonstration af en vare eller i forbindelse med, at varen er hjemtaget på prøve, vil det moment af psykologisk pres på forbrugeren, som kendetegner dørsalgene, ikke sjældent være til stede, selv om mødet er kommet i stand gen-

nem forbrugeren eget initiativ, jfr. bemærkninger til § 5, stk. 1, 2. afsnit. Man har endvidere ved fastlæggelsen af området for fortrydelsesretten lagt betydelig vægt på at opnå et så klart kriterium som muligt.

Justitsministeriet har på den anden side forståelse for baggrunden for Butikshandelens Fællesråds forslag om at undtage tilfælde, hvor mødet på bopælen m. v. finder sted med henblik på demonstration eller lignende, efter at forbrugeren selv har rettet personlig henvendelse til den erhvervsdrivende på dennes faste forretningssted. Det må erkendes, at det i sådanne tilfælde undertiden vil have karakter af tilfældighed, om aftalen indgås på forretningsstedet eller på bopælen, og at det derfor under visse omstændigheder kan være undskyldeligt, hvis den erhvervsdrivende overser pligten til underretning efter § 7, stk. 1. Der er også gennemgående mindre behov for fortrydelsesret i sådanne tilfælde end i tilfælde, hvor forbrugeren skriftligt eller telefonisk har anmodet om besøg på grundlag af tilsendt reklamemateriale.

Imod en undtagelse som foreslået af Butikshandelens Fællesråd taler, at der også inden for dennes område kan forekomme situationer, hvor der er et ikke ubetydeligt behov for at indrømme forbrugeren fortrydelsesret. Har forbrugeren f. eks. efter henvendelsen på forretningsstedet fået en vare hjem på prøve, og får han herefter efter aftale besøg af den erhvervsdrivende, vil forbrugeren ikke sjældent være underlagt et vist pres til at købe, fordi han føler, at han i modsat fald har ulejlighet den erhvervsdrivende unødigt. Imod en sådan undtagelse taler endvidere, at den gør reglerne mere indviklede og kan give anledning til afgrænsningsvanskeligheder, bl. a. med hensyn til kravet til forbindelsen mellem forbrugeren besøg på forretningsstedet og det senere møde på bopælen.

Den afgrænsning af anvendelsesområdet, som § 5, stk. 1, bygger på, er i øvrigt i overensstemmelse med den norske og den svenske lov og med det finske forslag til konsumentskyddslag. Ingen af disse indeholder en undtagelse af den karakter, som er foreslået af Butikshandelens Fællesråd.

Justitsministeriet er herefter mest tilbøjelig til at fastholde lovforslagets regel. Man vil dog, såfremt retsudvalget ønsker det, være villig til at overveje, hvorledes en undtagelse